

איך לא להיות מודרניסט

לסלוח אותו גם שעה שאין הוא אמר גאני, המדובר, כמובן, רק באותם השיר ריב, שהם, למעשה, נוסח של ציפצוף ארוך אחד לקובץ מנובש, כזה היה חלק מ. שיר האיקסים של אבידן ב. בעיות אישיות, שגם בו היה אומר גם, שורות משמעותיות יותר, אשתו של המורה לפאתימאטיקה של ז'ן הוא שיר כזה. שירים אלה הם מרכיב אי רוגני של מירוק הסתייגות על שלב הגיבלאציה, אך אצל לוינ הכל בגוי ממש על אפקטים של הרגעה. זו סעור דה המרכבת רק בפילפל, מלה, חזרה, חרדל, המוצים, סאפריקה, שמן הריף: מ. סוף העולם לה לה לה / סוף העולם לה לה / א. לאיאתאהאניאניאניאני / ס. אלהים / אחת שנים שלוש עד תיבה, גשם" המסודרת מעם כל אות בשורה לחור, פעם בניגונה ופעם רק עם נקודות מתחת לחלל לבן, פעם עם מקפים באמצע ופעם עם מקפים בכלל הכישרון הגראפי של המהמל בעמוד ספרו הוא, אולי, מלאתו העיקר רית בצד הכריזמה היפה והמקורית מאוד בנוסח מודעות פירוטומה, וקר ההרהמה חזול נמשך מ. עוד מעט יישפכו ההריונות / ונלכסו את הש" בור" ועד ל. שיר אהבה", המורכב כולו רק מטיטני טיטוס.

בכל אופן מצדו הוא, שאפקס ההד" המה המקובל ביותר על המחבר הוא, המילים החזקות, המעוררות בעל מיטי כמסוטו. ההבדל בין כתיבה כזו ובין מילים חזקות" דומות בשירה מודרנית הוא כהבדל בין סיפור-אהבה, שאינו נרע מאיו מודיסאניות ומחאר גם אקס מינה, ובין תוכרת פורנוגרף סית זולה, המעבירה אותנו ופחות למר זה, הכל גדוש כאן ב.הים נפרם / המין נמרם / העוד נפרם", באכילת הו" לעים ובכלבים לעוורים, עוד אין הקורא מטסיק להתאושש משודה אחת, ובבר מטיל בו המחבר בקול רעם, כבליטורה שורה אחת, ח.זבה דם ומגלה" עוד יותר ממנה, רק טיטוס מסוג, שכשיו ברור — / ברה לא תהיה מידי (ז.ג.מ.) / ואני מצולט לא הייתי ים / אבל קוראים לי בשמות / קראו לי בשמות / יקראו לי בשמות" מפרד בין שורה חזקה" אחת לרעותה.

פרשה אחרת ביחס-ציבורי של מד לוינ היא יקתו הרבה לשונות ולעני צובים פוטטים כללים של משוררים אחרים, אומנם שאלת זיקות חיקוי כאן לו אינה מתחילה עם הקובץ שלפנינו, הצדה היא, שכל פעם שמעלים את ש" מות החיקוי מוצצים כל המוקים במ"ן הלת"מחארת: מה זה כאן, פולחן אישיות? אסור כבר להשתמש במילים עבריות כזוה לכל גפשו? ובכל זאת דימיון הטכסט מרבר בעד עטמו, אמילו קבל את המענה ש,החוקה את המח" קה פטור", אין להתעלם מהבדל בין ראטוניות הסיגול ובין המישניות והא פיגונות שבו, וחרי קה-כליטוף לא כל שורה שנלקחת ממסודר עברי, מוצאה אצל אודן או קאמינגס, אך מד לוינ מסגל לעומת זאת לעצמו הפל: מלגיה קות ושולות, איתנה שירי שטנאציה כללית, למשל, בשיר בעמ" 17 בולט החיקוי הנלעג לשירי-האב זול עמיה. אין גם כל תמיהה, שמתובי המרשה לעצמו לקלסם, אביו אבל את הנשמים / וקיבל לחץ דם גבוה" זה, מכנים אל" פים שנה לתגות מכוסיו" יכל גם לנכס לעצמו בפשטות את, מה שאין אין" בשינוי-גירסה קסן סאבידן ואת כל שורות, אמר הואב לכבס" מזן בקילקולצורה סתרי, ושוב מניעים אנו לעמ" 28 ו'9 תפגשים בתחליטים, ארונים ומתוקים של שיני עמיה, ושוב מופיעים, כוס העץ, כן גם כוס העץ, הקצב השאול ב.בוני ליי, רק שתיים או שלוש שורות בכל יחסי ציבור" — ואין זו הנזמה מילר ליה, אלו ממש רק שתיים-טלוש שר לות — מזכירות שבקציו הקדומים ב. שירים על עניינים פרטיים" ובל" שון ילדה לישון", שיצאו לאור לפני הארבע שנים, נתגלה אצל לוינ שם ושם ניצוק שירי אמיתי, שורות באלו הן, למשל: "אשה שהסמיקה בבר" כיים" או, השל מתבייש, שמתנה על הכות" או, אמריו נוטר בתצות", נוסף על שורות אלו נסבל באהרה יחסי גם השיר הראשון בקובץ, אף כי הוא מאוד אנמי וסירגתי, מצויות כאן גם אילו חמונות סוריאליסטיות, שהאבסורד הר" חוק שלונן מתקבל על הדעת אצלנו כביכול, על איו מציאות קרובה: והוא מה בכפר אדום / ועינב בין שיגור" אך כל אלה אינם אסילו איים ספורים בים המאגירה.

מה שמעניין כאן הוא, איפוא, לא חוסר-כישרון אישי, אלא אי-הבנת גור סח מסויים מתוך מה שנראה לי ככור נוח טובות, אין להעלות על הדעת, שלפנינו כאן העמדת פנים בקור רוח, נראה, איפוא, שהמודרניזם שלנו חייב להיאבק בשתי חזיתות, מצד אחד עליון להתמודד עם השמרנות הקפואה, ומצד שני הוא חייב להסתניג מהאינפלציה בשורומי-הוא, קשה לקבוע ממה עלינו להיזהר יותר: מפסילה טוטאלית של ריבים או ממיון קאסאלוגי של, כיסא, עבניה, בול, תיגוק", המעורף בס"ר מוח פסבדרי-אמאזים כ,השריטות בטר מוחי נושרות, אני אולי, מידי לאהר שסוס-העץ המודרניסטי פחה כדהרחו הדימונית מעל לעמקים וגבעות, הת יישבו ליניגות הקיינים על אמומי-עץ קטנים משלהם, צפרו במשדוקית נוסד להמריא, עלימי פידוש פשטני מדי של היססה: כל אחד יכול להמריא / אם הוא רק בריא".

משוררים צעירים אחרים, האולים על דעתי במצע אסוציאטיבי זה של אפטי צץ וצפירה משדוקית הם, למשל, ש. תמרי וב, שריף, הקבצים, שהם הוציאו לאור, היו טובים הרבה יותר מ.ה" ציבור", אך גם הם לא גמלטו מאתה הסכנה של איסאני סינתטי מזה, ושל מודאליזציה הגותית יבשה מזה, גם במקרים אלה היתה אותה הטיטוא ציה של מודרניסטים נלהבים, הגעלבים צ.לא קלסו אותם" כל כל מנים, לפחות במקרהו של ש. תמרי באה אתי נהתה המבשרה, אולי, גיבוש כישרן בכיוון אחראי יותר, כתוב שורות אלו היה שמת אילו החלים גם כר לוינ על האמנותית כזו של הירדהים על דרכו האמנותית ומיטשה, אך נראה, שאין בארץ מיכר רב להשמעה משכנעת ואמיתית של הביקורת, דרך התקפת הזעם הגנדית היא קלה הרבה יותר לחותיקים כלצעירים.

קובץ-שירי של דוד לוינ, בעל השם החדש-שילא, יחסי ציבורי מצליח להסחיש עלימלי שיטיטוס-שלושה עמודיו את כל הצדדים הסארוזיים המוקיוניים, ששוללי השירה המודר" גית תולים בה, ברור לחלוטין, שהמחבר החליט לדבוק מבחינה רעיונית-אסת" סית כללית בנרמים החדשים בספרות ולצאת הרצין נגד כל שמרנות, עד כאן הכל ענין, שפיר, מד לוינ עבר את חרוביקון המבויל בין שמרנות לבין "סודרנה", וזכאי היה לצפות, לכאור לה, לעורף איהן של המיכה מצד כל הניצבים על אותו במסר רעיוני-אסתטי, שהוא עצמו הפץ כל-כך להתנהות איתו, משל לאדם, המא למחנה המודרני, רקוב על סוסו המוש נשקר האישי, תולץ, גיפסם: "אני איתכם! אני אית" כס" אך במקום היענות נלהבת של קריאות-שמחה פוקדים אותו רק מבטי זילזול אחרים.

אודה ואתונדה, שגם אני לא רציתי לכתוב בהתלה מטרב ועד רע על ספרו של לוינ, סודי-בלטוף קשה לת קוף מישהו המורה — ולו בתוסר" כושרון כה — עם האני מאמין" המ שורר שלך עצמך, אך לאחר שמיעת הנגובת אחרות בנוסח, ראית את הדוגמה האחרונה של שירה מודרנית" אין מנוס מהוקעת העמדת-פניה, המר טיעה כמייגנת חוקים של אותה המונה הדרשה, שבלאו הכי תולים בה, כא" מו", דירהותר בוקיסרייק.

הדבר הראשון, הבלוט בהעמדת פנים של לוינ, הוא גורש טרוואיזמים תפלים בלי, כיוסי" חוויית ושירי מיניפאלי, טרוואיזם ממלא לעיתים תכופות תפקיד מרכיב בשירה הדישה, אחד מתפקידיו הוא גיפוך כבלר-המ ליבות ויצירת קונפונסאציה בין הכ" הוב ובין מצב הדברים לאמתו, הפ קירו האחר יכול להיות, בין השאר, יצירת מתח רומני בין חוויות ובין כר חות-כוכר של תפאורה הולמנית, המ קשה אותנו מכל צד, פונקציה נוספת של "הפרואיזם היא הכלטת האירוגיה שבמחשיות הכוזבת של עולם הפירי סומת" והיוסיים של זמננו, מוחשיות המשתלמת על כולנו בכל היותה רק תוצר-עשוי, ארון, מפוברק", אלה, באמה, רק צדדים מעטים של שימוש בפיוואיזמים בשירה החדשה, אך לוינ אין, כנראה, שום מושג על מש פועיות וטימושים אפסרטים אלה, הוא שמע מן-הסתם על, מרוואיות" השיר זה המודרנית או הכיר אותה על-פי קריאה נהפך במהירות לבית-הרוחה לטרוואיזמים בשיטה הסרט הנע, הוא כותב, למשל: "אני מכיר איש, האוכל את עצמו / כל יום בשעה שתיים-עשרה, / ויש לו יחס מיוחד ללב, / מעניין, / אבל כל האגשים התלויים / מתאוננים על בות משיכת האדמה, כאן כל "פרואיזם" הוא רק טרוואיזם הכוש או התחכמות חפה, משוה על גבול בין מאתנס המוסר בצורה הצהרתית, ובין אמוריות של קישקוסי-עפרון סת" מיים, שורות כ,האחמול הלכתי ברחוב ואמרת לי לחלון אחר / אני יכול להשי" תוצר" / אני יכול להגיד את זה גם מלהיטך / יהיה מי שיאמין / אמא! / תגי לי חלב" יכלו באמת להיכתב רק על-ידי איש, הבטחו ש, יהיה מי שיא" סין" ומכיוון שמד לוינ ידע בורואי פראש, שבחוגי-ספרות לא יאמינו לחווייה-דעה כ,יש לי שכנים הנולדים רק קצת / לאחר שעכברים כירסמו / את הודש החשישי של הנשים" עלינו להגיה שהסיסמה, קלה מי שיאמין" מכונות, כראש-ובראשונה לקהל-הסיר" אים המטוע, המוכן לזוהת כל קישש כ,מודרניזם לא-מוכן".

אזכיר במאמר מסוג, שאותה בעיה של הצמד-תפנים קיימת גם בציור של עשוריה-השנים האחרונות, נכון, למ" של, את מקום המנוכרוזמים במיכלול הציור האבסטרקטי, בלי ספק קיימים בדים מנוכרומיים, המעצבים ברבר" צבב ובטכטורה שלהם חווייה אמור" הית אישית עזה, מצד שני אין מדיום גוה כמונוכרוזם הולמנת הקהל הגדום החגוש למר, החנצ" ערוט", לוקא לאחר שהקף בטעות פעמים רבות בגדי שיראנן נפלאים כמשהו שלא קיים, בהקשר זה של הקהל הגדום תוזכר עוד העזרה, שב,הסי ציבור" בולס בלר-הרף האפספס של, להפחיד את הבורגני", ושוב: אפקס שירי מעין זה "כול להיות אורגאני בטכסט מסור יום מתוך כוונה, כזה הוא בהלק משירת אבנד, למשל, או כעבור שנים אחדות בשירן ד, הרץ, אך למעמים אפסר

י. יחסי ציבור, שירים מאת דוד לוינ, הוצאת המהמל, עטיפה: צבי תמיר.